

Vladimir HUSAR (1935 – 2003)

Za članstvo Društva za plastiku i gumu i njegova prethodnika, Društvo plastičara i gumaraca, 13. lipnja 2003. bio je tužan dan. Zauvijek je otišao izvoran Vukovarac, poznati borovski znanstvenik, gospodarstvenik i dugogodišnji direktor "Borova", dr. sc. Vladimir Husar, dipl. ing. kemijskoga inženjerstva. Bio je i prvi predsjednik Društva plastičara i gumaraca iz redova gumaraca.

O dr. sc. V. Husaru bit će u povodu njegova trajna odlaska iz naše sredine s razlogom, mnogo izgovoreno i napisano. U ovom ogledu, s mislima na toga vrhunskoga stručnjaka iz područja gumarstva, ali i njegovih suradnika, pridodat će se tek nekoliko riječi s motrišta doprinosa mu uspješnome razvoju DPG-a.

Otišao je čovjek koji je sav svoj radni vijek i sve svoje ne male sposobnosti posvetio "Borovu", najvećem poduzeću obučarsko-gumarske industrije u nas, i jednome među najvećima u svijetu. Kao takav ostat će trajno zabilježen u povijesti toga negdašnjega industrijskog kolosa.

Dr. sc. V. Husar (Vukovar 26. veljače 1935) bio je vjerno radničko dijete. Potekao je iz uljudene radničke sredine, u radničkome gradu koji nije bio sličan niti jednome u nas. Uvijek sjajan učenik, bio je i vrstan student na tadašnjem Tehnološkom fakultetu u Zagrebu, gdje je i diplomirao 1961. godine. I postupno se uspinjao do mjesta generalnoga direktora "Borova", poduzeća koje je do kobne 1991. bilo ubilježeno u sve gospodarske karte svijeta. Ostat će zapamćen kao prvi Vukovarac na toj čelnoj dužnosti.

Put do položaja na kojemu je bio do 1999. bio je težak, ali i uspješan. U trenutku kada je počeo raditi u "Borovu" bilo je malo stručnjaka. Ali, bio je tamo nazočan još jedan, također vrlo ugledni i poznati gumarac, počasni član DPG-a, dr. sc. Mihajlo Nadaš. Udruženi u svome istomišljeništvu započeli su s osmišljavanjem borovskoga tvorničkoga *Instituta za gumu i obuču* koji je djelovao sve do posvemašnje propasti "Borova".

Sudbina svih radoholičara, kakav je bio dr. sc. V. Husar, uvijek je ista. Oni su stupovi-nosači svih velikih i odgovornih poslova. Obavljao je mnoge vrlo odgovorne poslove u borovskim tvornicama: bio je upravitelj Pogona gumeno-tehničke robe, direktor Instituta, direktor Tvornice pneumatika – da bi pred Domovinski rat postao generalnim direktorom "Borova", koje je tada imalo 23 tisuće zaposlenika.

Godine 1991. kada su Vukovar i njegova četvrt Borovo Naselje umrli u silini neljudske okupacije, dr. sc. V. Husar nije oklijevao. S dijelom svojih suradnika organizirao je "Borovo – Poslovni centar" u Zagrebu i tako spasio dio golemoga bogatstva "Borova" od potpune propasti. Stalno prisutan uspio je povezati najnužnije konce u proizvodnji i prodaji. Uspjeh se temeljio na spoznaji odavno dokazane vjernosti borovskih ljudi prema svome poduzeću, kao i na njihovu poslovičnu marljivost. Uvijek je govorio da su ljudi "Borova"

njegovo najveće bogatstvo, a da je njegovo "Borovo" godinama bilo škola rada za svu negdašnju industriju kože i gume.

U naponu se njegove snage, kao i danas, govorilo i pisalo o potrebi povezivanja znanosti i gospodarstva. On to nije govorio – on je tako djelovao. I zato je "Borovo" zahvaljujući i svome Institutu bilo tako uspješno poduzeće.

Doktor znanosti V. Husar bio je *direktor s dušom i srcem*, uvijek pristupačan radnicima. Ali i osoba koja je znala smireno kazati istinu u lice. Znao je na osobiti tankočutan način pridobiti ljude da se oduševе i prihvate i najtežih poslova i zadataka. Ne samo u poduzeću već i u široj zajednici.

Međutim, krasila ga je još jedna odlika. Posao je osnova koja stvara novu vrijednost. Ali za uspješno poslovanje potrebna je najrazličitija infrastruktura. Od sportske (bio je veslač) do organiziranoga okupljanja znanstvenika i stručnjaka, ali i potrebe aktivnoga prenošenja znanja mlađim naraštajima. Zato je posvetio veliku pozornost tom dijelu svoga javnog obavljanja posla.

Predavao je na Višoj ekonomskoj školi u Vukovaru gdje je vodio nastavu iz tehnologije materijala. Bio je jedan od onih što su potakli održavanje "*Ružičkinih dana*" u Vukovaru. To je u taj grad dovodilo svjetske znanstvenike i uglednike. Pritom je istodobno osigurao i odgovarajuće pokroviteljstvo. U jednom mandatu uspješno je predsjedavao Društvom inženjera i tehničara BOROVO. Bio je vrijedan član Hrvatskoga društva kemijskih inženjera i tehnologa.

Zašto je DPG tako ponosan na dr. sc. V. Husara? Treba se vratiti tri-desetak godina unatrag. Zadnjega dana kolovoza 1973. tadašnji glavni tajnik Društva plastičara posjetio je Institut Borovo. Razgovarao je s ondašnjim izvanrednim čelništvom Instituta, dr. sc. M. Nadašem i dr. sc. V. Husarom o potrebi organiziranoga društvenog djelovanja gumaraca. Rezultat tog razgovora bilo je uključivanje tvrtke "Borovo" u rad Društva plastičara i osnivanje sekcije za gumu. U travnju 1975, zahvaljujući upravo snažnoj podršci dr. sc. V. Husara, Društvo plastičara proširuje ime i postaje Društvo plastičara i gumaraca. To je bila povijesna odluka jer, svega mjesec dana ranije došlo je do službenoga ujedinjenja plastičara i gumaraca u Velikoj Britaniji u jedno društvo. Kako je britansko društvo nestalo u današnjem *Institute of Materials, Metallurgy and Mining*, današnje Društvo za plastiku i gumu ostalo je jedno od rijetkih u svijetu koje obuhvaća sve koji se bave plastikom i gumom. Dr. sc. V. Husar bio je u jednome mandatu i predsjednik DPG-a, kao prvi gumarac na čelu toga Društva. Za svoje zasluge izabran je 1983. za zaslužnoga člana DPG-a. Raduje nas spoznaja da se dr. sc. V. Husar posebno ponosio što je doprinio udruživanju stručnjaka iz područja polimerstva u Društvo plastičara i gumaraca.

U svakoj prilici netko mora biti prvi. Ovo je tužna zгода u kojoj se opraštamo po prvi puta od jednoga predsjednika DPG-a, predsjednika kojega ćemo sa zahvalnošću zadržati u trajnoj uspomeni.

Ante DUJIĆ, Ivan HUBALEK i Igor ČATIĆ